

De geest van de Leie

Hubertus Timmers

De Geest van de Leie

Langs de oevers van de Leie in Wervik, West-Vlaanderen, wordt al eeuwen een fluisterende legende verteld. Het verhaal van een rivier die meer dan alleen water voert; een rivier die geheimen bewaart, zielen vangt en een onzichtbare, ijzingwekkende aanwezigheid herbergt. De bewoners van het dorp zeggen dat de Geest van de Leie door de stroming waart en dat zij de dood brengt aan wie haar pad kruist.

De nachten waren bijzonder stil in Wervik, vooral in de buurt van de rivier. De oude huisjes leken zich te verschuilen achter dikke, met mos begroeide muren, alsof ze wisten dat de duisternis meer bracht dan enkel schaduwen. Iedereen kende de verhalen, maar slechts enkelen geloofden nog in de dreiging. Tot die ene nacht, toen alles veranderde.

II

Nora, een jonge vrouw van het dorp, was altijd gefascineerd door de Leie. Als kind had ze vaak aan de waterkant gespeeld, zich verwonderend over het zachte gekabbel en de geheimzinnige mist die zich soms op het water legde. Nu, jaren later, had ze haar leven in het drukke stadsleven opgegeven om terug te keren naar Wervik, waar ze hoopte rust te vinden. Ze had nooit geloofd in de verhalen die haar grootmoeder haar vertelde, over de "Geest van de Leie" die vissers zou hebben verleid en in de diepte getrokken. Het was enkel folklore, dacht ze.

Die nacht, toen de maan zich als een zilveren schijf boven de rivier verhief, voelde Nora iets veranderen in de lucht. Een koude rilling trok door haar heen toen ze aan de oever stond, naar het kabbelende water kijkend. Het leek alsof de rivier ademde, alsof ze op haar wachtte.

III

Op dat moment doemde een silhouet op uit de mist. Eerst vaag en ondefinieerbaar, maar al snel duidelijker. Het was een vrouw, gekleed in een lang, vloeiend gewaad, haar ogen zwart als de nacht en haar huid bleek als het maanlicht. Nora's adem stokte in haar keel. Was dit... de geest?

De vrouw sprak zonder geluid te maken. Haar lippen bewogen, maar het was alsof de woorden rechtstreeks in Nora's hoofd werden geëst. "De rivier vergeet niet," fluisterde ze. "Zij neemt terug wat haar toebehoort."

Nora probeerde weg te rennen, maar haar benen leken vastgevroren aan de grond. De lucht om haar heen werd kouder en zwaarder. De ademhaling van de rivier leek sneller te gaan, en ze hoorde het zachte geklots veranderen in een ijzingwekkend geroffel, alsof de Leie zelf haar wreedste geheimen onthulde.

IV

Dagen gingen voorbij en Nora leek opgeslokt door de angst die haar sindsdien niet meer verliet. Ze droomde elke nacht van de vrouw in de mist. De fluisteringen in haar hoofd werden luider, en de herinneringen aan haar grootmoeders woorden kwamen terug. "Als de Leie je roept, is er geen weg meer terug."

Verontrust zocht ze antwoorden bij de oudere bewoners van Wervik. Sommigen weigerden te praten, hun ogen angstig neergeslagen als ze de naam van de rivier hoorden. Maar een oude visser, Lambert genaamd, gaf haar uiteindelijk het duistere verhaal prijs.

Eeuwen geleden, vertelde hij, was de rivier het toneel geweest van een grote tragedie. Een jonge vrouw, bekend als Marie, had zichzelf van de oever geworpen nadat haar geliefde op zee verloren was gegaan. Ze werd nooit gevonden, maar sinds die tijd verdwenen er meer mensen in de rivier. Sommigen beweerden haar schim te hebben gezien, anderen fluisterden dat haar ziel gevangen was in de wateren van de Leie. Zij werd de Geest van de Leie, een ziel zonder rust, op zoek naar anderen om haar eenzaamheid te delen.

V

Nora's nachtmerries werden intenser. De vrouw aan de oever leek dichterbij te komen, en elke nacht bracht een nieuwe herinnering aan de koude aanraking van het water. Het was alsof de Leie haar riep, steeds harder, steeds dwingender. Op een nacht kon ze de verleiding niet langer weerstaan.

Ze verliet haar huis in het holst van de nacht en wandelde richting de rivier. De mist hing zwaar en de maan scheen flauwtjes door de wolken. Het water kabbelde zachtjes, maar Nora hoorde nu een ander geluid – het geluid van stemmen, fluisteringen uit de diepte.

Bij de oever zag ze de vrouw weer, maar deze keer leek ze anders. Haar ogen waren gevuld met verdriet, en ze strekte haar hand uit naar Nora. "Kom," zei ze met een stem die zo oud klonk als de rivier zelf.

Nora voelde zich aangetrokken, niet langer bang. Ze stapte langzaam het koude water in, terwijl de fluisteringen in haar hoofd sterker werden. "De rivier vergeet niet..."

VI

Het water klom op langs haar enkels, haar knieën, en al snel stond ze tot haar middel in de ijsskoude stroming. De geest van de Leie stond tegenover haar, haar ogen donker en eindeloos diep. "Geef je over aan de rivier," sprak ze, "en vind de rust die je zoekt."

Nora, nu volledig ondergedompeld in de duisternis van haar eigen geest, voelde de verleiding van de woorden. Maar een laatste sprankje zelfbewustzijn hield haar tegen. Waarom? Waarom voelde het alsof ze gevangen zat in de koele omhelzing van de Leie? Ze had haar hele leven naar rust gezocht, maar dit voelde niet als vrede – het voelde als vergetelheid.

De mist sloot zich om haar heen, en Nora verloor het gevoel van tijd. De geest bleef haar aankijken, haar hand nog steeds uitgestrekt. Maar de stemmen uit de rivier klonken nu anders. Niet als geruststellende fluisteringen, maar als wanhopige kreten, geroepen door de zielen die voor haar waren gekomen. Ze hoorde de echo's van hen die verloren waren gegaan in de diepten, elk van hen vastgehouden door dezelfde belofte van rust die nooit kwam.

VII

In een ogenblik van helderheid rukte Nora zich los van de betovering. Ze strompelde terug naar de oever, haar lichaam verkleumd en zwaar van de kou. De fluisteringen van de rivier achtervolgden haar, maar ze wist dat als ze nog één stap verder had gezet, ze nooit meer zou zijn teruggekeerd.

Toen ze de veiligheid van het dorp bereikte, hoorde ze nog één laatste fluistering op de wind: "De rivier vergeet niet..."

VIII

Nora's leven veranderde voorgoed die nacht. Ze wist nu wat haar grootmoeder had bedoeld, wat de oude visser haar had geprobeerd te vertellen. De Leie was niet zomaar een rivier. Ze droeg de herinneringen van hen die haar kracht onderschatten, hen die haar verleidingen niet konden weerstaan.

Maar Nora was ontsnapt. En hoewel de fluisteringen haar nog steeds af en toe achtervolgden, wist ze dat ze nooit meer zou terugkeren naar de oever van de Leie. De geest van de rivier zou wachten op een nieuw slachtoffer – iemand die het verhaal niet kende, of die, zoals Nora ooit had gedaan, de legenden als simpele folklore zou afdoen.

Wervik bleef stil, zijn inwoners nog steeds in de schaduw van de Leie levend, de rivier fluisterend haar eeuwenoude geheimen aan wie er maar naar wilde luisteren. Maar nu wist Nora beter dan wie dan ook: sommige geheimen moeten onuitgesproken blijven.

Einde

HUBERTUS TIMMERS BOOKS

<http://www.hubertustimmers.be/>